

Arrest

nr. 209 766 van 21 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 GANSHOREN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 6 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die op onbepaalde datum België is binnengekomen, diende op 18 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in. De politie heeft processen-verbaal opgemaakt onder verschillende identiteiten op 31 januari 2018, 29 juni 2018, 5 juli 2018 en 11 juli 2018, omdat verzoeker geen geldige verblijfsdocumenten kon voorleggen.

1.2. Op 27 augustus 2018 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 28 augustus 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 18/07/2018

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen. Op basis van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, werd er een versnelde procedure toegepast in dit dossier.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd u vanuit het Centrum voor Illegalen te Merksplas via videoconferentie gehoord door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna CGVS) op 17 augustus 2018 van 14.00 uur tot 17.30 uur. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u bijgestaan door een tolk die de taal Amhaars machtig is. Uw advocaat, meester Marthe Van Beurden loco Zouhaier Chihaoui was tijdens het persoonlijk onderhoud aanwezig van 14.30 uur tot 17.30 uur.

A. Feitenrelaas

U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS de Eritrese nationaliteit te bezitten, Christen te zijn, Daniel Mekonnen te heten, en geboren te zijn te Assab op een u onbekende dag in januari of februari 1989 [volgens de Gregoriaanse Kalender (verder G.K.) - Thir 1981 volgens de Ethiopische Kalender (verder E.K.)]. U woonde in Assab (Eritrea) tot uw ouders besloten toen u 3 of 4 jaar oud was Eritrea te verlaten om u aan de militaire dienstplicht te onttrekken. Jullie vestigden zich in Addis Ababa (Ethiopië). In 1991 of 1992 (G.K) [1984 (E.K)] reisde u met een Ethiopisch paspoort naar Jeddah (Saoedi-Arabië) om werk te zoeken. Omdat u niet over een verblijfsvergunning beschikte werd u na 6 maanden gedeporteerd naar Ethiopië. Begin 2005 (G.K) [midden 1997 (E.K)] werden uw ouders gedeporteerd naar Assab (Eritrea). Ongeveer 5 of 6 jaar geleden werd u lid van de politieke partij Ginbot 7. U diende pamfletten uit te delen en anderen te mobiliseren. U deed deze taken 5 of 6 keer in totaal. Omdat u lid was van Ginbot 7 verhinderden de autoriteiten dat u bij verkiezingen kon gaan stemmen door u preventief te arresteren. Ook wanneer de regering belangrijke vergaderingen plande, zoals met de Afrikaanse Unie, werd u preventief gearresteerd. In totaal werd u ongeveer 100 maal gearresteerd. U werd op een u onbekende datum in een u onbekend jaartal gearresteerd en diende naar de gevangenis te gaan. U kon ontsnappen uit de gevangenis. U werd opnieuw gearresteerd en naar de rechtbank gebracht. U ontsnapte uit de rechtbank. U verliet Ethiopië op een u onbekende datum en reisde via Soedan, Libië, Italië en Frankrijk naar België alwaar u ongeveer 6 maanden geleden arriveerde. U wilde aanvankelijk geen verzoek om internationale bescherming indienen in België maar doorreizen naar het Verenigd Koninkrijk. In België werd u diverse malen gearresteerd wegens illegaal verblijf. Op 31 januari 2018 werd u te Zeebrugge opgepakt en verklaarde u Tseke Gabri van Ethiopische nationaliteit geboren op 05/01/1984 te zijn (zie administratief rapport illegaal verblijf, federale politie, 31 januari 2018). Op 12 juni 1984 werd u te Schoten opgepakt en verklaarde u Techouma Getatchou van Eritrese nationaliteit geboren op 12/06/1984 te zijn (zie administratief verslag vreemdelingencontrole, lokale politie Schoten, 29 juni 2018). Op 5 juli 2018 werd u te Mechelen opgepakt en verklaarde u Tseke Gabri van Ethiopische nationaliteit geboren op 05/01/1984 te zijn (zie administratief rapport illegaal verblijf, federale politie, 5 juli 2018). Op 18 juli 2018 werd door de DVZ een verzoek om internationale bescherming geregistreerd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient opgemerkt te worden dat u er tijdens uw gehoor voor het CGVS niet in slaagt uw beweerde Eritrese nationaliteit en herkomst uit Assab aannemelijk te maken.

Zo verklaarde u voor het CGVS Daniel Mekonnen te heten en op een u onbekende dag in januari of februari 1989 (G.K.) [Thir 1981 (E.K.)] geboren werd te Assab (zie notities van persoonlijk onderhoud CGVS dd. 17 augustus 2018, p. 7-8). U verklaarde dat u op 3 of 4-jarige leeftijd met uw ouders naar Addis Ababa verhuisde (CGVS, p. 8). U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten en nooit andere nationaliteiten gehad te hebben (p. 7). Echter, u maakte in de loop van uw persoonlijk onderhoud gewag van het feit dat u in 1991-1992 (G.K) [1984 (E.K.)] toen u in Addis Ababa woonde een Ethiopisch paspoort verkreeg dat uitgereikt werd door een agentschap van de Ethiopische autoriteiten dat officieel gemachtigd is om paspoorten uit te reiken (p. 7). Aangezien u in 1989 (G.K) geboren werd in Assab (op dat moment nog toebehorende aan Ethiopië) en u zich vóór de Eritrese onafhankelijkheid reeds in Addis Ababa vestigde – in 1991-1992 verkreeg u een Ethiopisch paspoort – kan gesteld worden dat u hoe dan ook aanvankelijk over de Ethiopische nationaliteit beschikte. U verklaarde dat u op het moment van de Eritrese onafhankelijkheid 18 of 19 jaar oud was – hoewel dit ingaat tegen uw bewering geboren te zijn in 1989 (G.K) – en op 18-jarige leeftijd een Ethiopische identiteitskaart had gekregen van de Ethiopische autoriteiten (p. 14). Gevraagd “Ondernam u ooit stappen om Eritreeër te worden? U werd immers geboren als Ethiopiër en woonde tijdens de onafhankelijkheid in Addis?” (p. 13), “U werd geboren als Ethiopiër? Vroeg u ooit de Eritrese nationaliteit aan? Nam u deel aan een referendum?” (p. 13), “Ondernam u persoonlijk stappen om uw Ethiopische nationaliteit om te wisselen naar de Eritrese nationaliteit?” (p. 14) en “Maar u werd geboren als Ethiopiër? Deed u iets om de Eritrese nationaliteit te bekomen na het ontstaan van het land Eritrea? Indien u niets deed blijft u gewoon Ethiopiër?” (p. 14) antwoordde u uiteindelijk dat u niets deed en geen stappen ondernam. U voegde er aan toe dat u in Ethiopië bleef en de Eritrese nationaliteit niet aanvraagde (p. 14). Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt echter dat wie na 1992 (G.K) de Eritrese nationaliteit wilde gebruiken, in 1993 (G.K.) aan het Eritrese onafhankelijkheidsreferendum moest deelnemen en daarvoor een Eritrees identiteitsbewijs ontving. Aangezien u klaarblijkelijk niet deelnam aan het referendum en evenmin ooit over documenten beschikt die uw Eritrese nationaliteit kunnen aantonen (p. 13) dient aangenomen te worden dat u op geen enkel moment over de Eritrese nationaliteit beschikt heeft. Hieruit vloeit voort dat u sinds uw geboorte over de Ethiopische nationaliteit beschikt en deze Ethiopische nationaliteit nooit verloren heeft. Op een bepaald moment tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaarde u dat u toen u het Ethiopisch paspoort verkreeg Eritrea reeds een apart land was (p. 7). Gevraagd “Indien Eritrea al onafhankelijk was, hoe komt het dat u een Ethiopisch paspoort verkreeg?” (p. 7) reprecieerde u dat u in Ethiopië woonde en van het agentschap een Ethiopisch paspoort kreeg (p. 7). Wat er ook van zij, u beschikte over de Ethiopische nationaliteit en heeft deze nooit verloren zoals blijkt uit het voorgaande.

Aangezien u bleef volharden dat u over de Eritrese nationaliteit beschikt, geboren werd in Assab en uw ouders na hun deportatie begin 2005 (G.K.) [midden 1997 (E.K.)] van Ethiopië naar Eritrea zich wederom vestigden in Assab omdat ze daar een huis hadden (p. 9 en 13) werden u enkel vragen gesteld over Eritrea en Assab. Gevraagd wat u weet over Assab wierp u echter op dat u als kind verhuisde en geen herinneringen hebt (p. 12). Opnieuw gevraagd “Wat kunt u mij vertellen over Assab en Eritrea” (p. 13) hield u vol dat u niets weet want dat u kind was toen u vertrok (p. 13). Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over Assab kwam u niet verder dan te stellen dat er een wijk is die Dekemhare heet en een school die Andanet heet (p. 13). U voegde hier aan toe niet meer te weten (p. 13). Uw zeer povere kennis over Assab en Eritrea – rekening houdend met de jonge leeftijd waarop u beweerde Eritrea te hebben verlaten – volstaat niet om enige band aan te tonen met Eritrea. Temeer u verklaarde dat uw ouders na hun deportatie gedurende 4 of 5 jaar in Assab woonden alvorens ze daar stierven (p. 12) is het merkwaardig dat u klaarblijkelijk geen enkele noemenswaardige interesse in Assab en Eritrea vertoonde.

Bovenstaande vaststellingen leiden er in ieder geval toe te kunnen stellen dat u er niet in slaagt uw beweerde verblijf in Eritrea noch uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken, en dit noch via officiële documenten, noch via uw verklaringen tijdens het gehoor.

Daarenboven is het CGVS in het bezit van een visumdossier dat bevestigt dat u in werkelijkheid over de Ethiopische nationaliteit beschikt. U vroeg immers op 27 december 2017 een visum kort verblijf (type C) aan op de Zweedse ambassade in Addis Ababa en zou op 28 december 2017 naar Noorwegen reizen.

Het visum werd aan u uitgereikt. Uit het visumdossier, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat u Weldegebreel Tsegaye Hagos heet, geboren werd op 09/05/1972 te Addis Abba en over de Ethiopische nationaliteit beschikt. Het visumdossier bevat tevens uw foto en uw vingerafdrukken waardoor met zekerheid kan gesteld worden dat het om uw persoon gaat. Een kopie van uw Ethiopisch paspoort (nr. EP3725073) uitgereikt op 9 oktober 2015 werd in het dossier bewaard. Hoewel u door de protection officer van het CGVS herhaaldelijk gevraagd werd of u ooit een visum aanvraag (p. 3) en of u ooit een visum aanvraag om te kunnen reizen naar Europa (p. 3 en 5) antwoordde u telkens ontkennend (p. 3 en 5). U stelde aanvankelijk nooit een paspoort gehad te hebben (p. 4) en later verklaarde u geen paspoort meer gehad te hebben sinds u in 1991-1992 (G.K) een Ethiopisch paspoort werd uitgereikt dat later werd ingehouden door de Saoedische autoriteiten (p. 5). U verklaarde expliciet nadien nooit meer in het bezit te zijn geweest van een enig paspoort (p. 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS hield u vol dat u met een smokkelaar reisde (p. 5). U voegde hier aan toe niet te weten of er voor u documenten gemaakt of aangevraagd werden om te reizen (p. 6) en u stelde dat de smokkelaar alles regelde (p. 6). Gevraagd of u ooit met een smokkelaar naar een ambassade of consulaat ging (p. 6) repliceerde u "nooit" (p. 6). Herhaaldelijk gevraagd of uw vingerafdrukken ooit ergens genomen werden (p. 6) verklaarde u telkens dat uw vingerafdrukken enkel genomen werden in België (p. 6 en 25). Wanneer u geconfronteerd wordt en de protection officer u opwerpt "Uit uw visumaanvraag gedaan in december 2017 blijkt dat u in Ethiopië over een paspoort (nr. EP3725073) beschikte dat uitgereikt werd op 9 oktober 2015?" (p. 25) repliceert u slechts dat uw vingerafdrukken enkel in België genomen werden en nooit elders (p. 25). Er kan slechts vastgesteld worden dat u bedrieglijke verklaringen aflegde voor de Belgische autoriteiten wat betreft uw identiteit, nationaliteit en reismotieven en dat u zelfs na confrontatie met het visumdossier dat uw foto en vingerafdrukken bevat weigert uw werkelijke identiteit, nationaliteit en reismotieven te onthullen.

Aldus kan geconcludeerd worden dat u geen vrees voor vervolging koestert ten opzichte van Eritrea.

Aan uw beweerde activiteiten voor de politieke partij Ginbot 7 kan evenmin geloof gehecht worden. Uw verklaringen over uw politieke engagement en uw politieke activiteiten zijn immers dermate vaag en oppervlakkig dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Eveneens laat uw algemene kennis over de partij te wensen over.

Zo verklaarde u dat u 5 of 6 jaar geleden lid werd van de politieke partij Ginbot 7 (p. 19) en in het bezit werd gesteld van een lidkaart (p. 21). U verklaarde de partij te steunen, pamfletten uitgedeeld te hebben en mensen gemobiliseerd te hebben (p. 18). In totaal had u 5 tot 6 keer activiteiten voor de partij (p. 20). Omwille van uw activiteiten voor Ginbot 7 zou u meer dan 100 keer gearresteerd geweest zijn door de Ethiopische autoriteiten (p. 24) waarna u ontsnapte uit de gevangenis en vervolgens uit de rechtbank (p. 17). Gevraagd waarom de politieke partij precies Ginbot 7 heet verklaart u dit niet te weten (p. 19). Nochtans blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de naam Ginbot 7 verwijst naar 15 mei 2005, de dag waarop verkiezingen gehouden werden in het land en die gepaard gingen met beweerde fraude en leidden tot protesten met 200 doden. De vaststelling dat u niet eens kan verklaren waarom de partij Ginbot 7 heet doet reeds ernstige afbreuk aan het door u beweerde lidmaatschap van de partij. Gevraagd naar uw persoonlijke beweegredenen om lid te worden van deze buiten de wet gestelde politieke partij verklaarde u slechts dat ze van plan zijn om het regime omver te werpen (p. 19) en de macht te grijpen (p. 19). Herhaaldelijk gevraagd naar uw persoonlijke motivatie om gekant te zijn tegen de regering en Ginbot 7 aan te hangen (p. 19 en 22) hield u zich in vage bewoordingen en stelde u dat u een wens had om deel te nemen in deze partij (p. 19), dat u in de pers hoorde over hen (p. 19), dat u een speech hoorde en wilde meedoen (p. 22), dat u gekant bent tegen de regering omdat uw partij dat ook is (p. 22) en dat u gewoon deed wat de partij vroeg (p. 22). Opnieuw gevraagd waarom u gekant bent tegen de regering en waarom u lid werd van een oppositiepartij (p. 22) kwam u wederom niet verder dan te stellen dat u lid wilde zijn van de partij en deed wat u opgedragen werd (p. 22) en tegen de regering bent omdat uw partij dat is (p. 22) en u hen volgde (p. 22). U kon aldus geenszins verwoorden waarom u persoonlijk besloot lid te worden van een buiten de wet gestelde politieke partij die door de autoriteiten bestempeld wordt als een terroristische organisatie. Het is bijzonder merkwaardig dat u 4 of 5 jaar geleden lid zou zijn geworden van een organisatie die in 2011 als terroristisch werd gecategoriseerd door de Ethiopische autoriteiten zonder in detail uw persoonlijke motivatie te kunnen toelichten. U beweerde verder dat Ginbot 7 in de pers bekend maakte wat ze wilden bereiken (p. 19).

Gevraagd naar de inhoud van de speechen in de media verklaarde u het niet meer te weten en niet gelet te hebben op de inhoud van de speech (p. 22). Wanneer u gevraagd werd of zij nog andere plannen hadden - dan de macht grijpen en het regime omver werpen - verklaarde u van niet (p. 19). Gevraagd hoe Ginbot 7 deze plannen concreet wil bereiken (p. 19) kwam u niet verder dan te

stellen dat u hun precieze plannen niet kende en dat u gewoon mensen mobiliseerde op hun vraag (p. 19). Gevraagd wat Ginbot 7 wil doen als ze aan de macht zouden komen reliceerde u kort "Dat zullen we zien in de toekomst" (p. 19). Gevraagd naar het precieze partijprogramma kwam u niet verder dan te stellen dat ze het land willen ontwikkelen en dat u niets weet over hun programmapunten (p. 19). U kon evenmin uitleggen hoe ze desgevallend het land concreet zouden willen ontwikkelen (p. 19).

Gevraagd hoe u persoonlijk mensen mobiliseerde en met welke argumenten u hen overtuigde (p. 20) verklaarde u dat u hen pamfletten volgeschreven met informatie overhandigde (p. 20). Gevraagd naar de inhoud van de pamfletten bleef u het antwoord schuldig (p. 20). U verklaarde dat de partij Ginbot 7 misschien een symbool heeft maar dat u het vergat (p. 21). U verklaarde voorts niet te weten of Ginbot 7 allianties heeft met andere partijen (p. 23) hoewel uit landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat zij een alliantie sloten met Afar People's Party en Ethiopian Movement for Unity and Justice. U kon evenmin met zekerheid toelichten wanneer Ginbot 7 werd opgericht en u verklaarde in dit verband "Meer dan 10 jaar [geleden] ik ben niet zeker" (p. 23-24). Hoewel u verklaarde dat u in de pers hoorde over arrestaties van (belangrijke) leden (p. 24) kon u niet preciseren wie gearresteerd werd noch wanneer en waarom zij gearresteerd werden (p. 24). Gevraagd wanneer Ginbot 7 een verboden partij werd kon u niet antwoorden (p. 24). U kon voorts geen enkele andere legale noch illegale politieke partij in Ethiopië opnoemen (p. 24) hetgeen uw beweerde politieke interesse toch danig ondermijnt.

Aangezien uw lidmaatschap van de politieke partij Ginbot 7 in het geheel niet geloofwaardig is kan aan de door u beweerde persoonlijke vervolgingsfeiten uitgaande van de Ethiopische autoriteiten die hieruit voortvloeiden – uw arrestaties – evenmin geloof gehecht worden.

Aldus kan geconcludeerd worden dat u evenmin een vrees voor vervolging koestert ten opzichte van Ethiopië.

Bovendien dient rekening gehouden te worden met de vaststelling dat u op 31 juli 2018 nog verklaarde geen asiel (i.e. internationale bescherming) te willen en niet te willen meewerken (Interne nota/Telefonische mededeling DVZ dd. 31 juli 2018, Volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling gevoerd werd in het kader van het hoorrecht Centrum Merksplas DVZ dd. 12 juli 2018 en persoonlijk onderhoud CGVS dd. 17 augustus 2018, p. 3). U verklaart hierover dat u hoorde dat het lang duurt eer je in België een verblijfsvergunning krijgt (p. 3) en dat u het plan had om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan (p. 3). Hiermee overtuigt u niet. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom zijn land verlaat, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen.

Wat betreft de opmerkingen van uw advocate waarbij zij stelt dat door het systeem van de videoconferentie niet alles goed over kwam voor haar (p. 26) en ze de vertalingen niet hoorde (p. 26) kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. Ten eerste werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud duidelijk gevraagd of u de interviewer duidelijk verstond (p. 2) en of u de interviewer duidelijk kon zien (p. 2). U antwoordde bevestigend op beide vragen (p. 2). Vervolgens werd u tot tweemaal toe gezegd dat indien zich problemen voordoen met beeld en/of geluid u dit onmiddellijk moest melden (p. 2). U verklaarde zich akkoord (p. 2). In de loop van het persoonlijke onderhoud maakte u op geen enkel moment gewag van enige communicatieproblemen en uit de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen evenmin communicatieproblemen blijken. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u tot slot expliciet gevraagd of u de vragen van de interviewer begreep (p. 25) en of u de tolk begreep (p. 25) waarop u telkens bevestigend antwoordde (p. 25). Aldus kunnen de door uw advocate aangehaalde auditieve problemen met betrekking van het systeem van videoconferentie niet weerhouden worden.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik wijs de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op het feit dat u niet mag teruggeleid worden naar Eritrea aangezien geen geloof gehecht werd aan uw Eritrese nationaliteit."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 juncto 9 van het EVRM en licht concreet toe als volgt:

"Verwerende partij stelt op basis van het interview via videoconferentie dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken, daarnaast meent verwerende partij tevens geen geloof te hechten aan de activiteiten van verzoeker in het kader van Ginbot7.

Verwerende partij laat echter na het dossier van verzoeker op een deugdelijke en rigoureuze wijze te onderzoeken en hierbij rekening te houden met "the personal background of the applicant, his or her age, nationality, ethnic origin, gender, sexual orientation and/or gender identity, education, social status, religion, and cultural background; his or her past and present experiences of ill-treatment, torture, persecution, harm, or other serious human rights violations; as well as the relevant situation in the country of origin or habitual residence, any transit country and Member State, the wider legal, institutional, political, social, religious, cultural context, the human rights situation, the level of violence, and available state protection."

In eerste instantie dient opgemerkt te worden dat verwerende partij geenszins het profiel van betrokkene heeft nagegaan. Op geen enkel ogenblik wordt hem gevraagd of hij naar school is geweest, wat zijn religie is, wat zijn culturele achtergrond is. Het is moeilijk te geloven dat verwerende partij rekening houdt met het profiel van verzoeker bij de beoordeling van het gehoor, daar waar zij geeneens onderzoek voeren naar het profiel van verzoeker.

Dat verwerende partij bovendien reeds voor het interview het nodige dient te doen om de kwetsbaarheid van betrokkene te beoordelen. Dat uit het administratief dossier niet kan blijken dat dit kwetsbaarheid onderzoek voor het interview, dan wel na het interview heeft plaatsgevonden. Minstens had verwerende partij gedurende het interview moeten vaststellen dat verzoeker zich in een kwetsbare mentale gezondheidssituatie bevond. Dat verwerende partij overigens op geen enkel ogenblik een verklaring kreeg waarom de asielpcedure aan hem werd opgedrongen, daar waar hij meermaals duidelijk maakte hier geen gebruik van te willen maken, mede omwille van een gebrek aan vertrouwen.

Op verschillende ogenblikken gedurende het interview is immers duidelijk dat verzoeker flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegt. Verzoeker stelt zes maanden in Jeddah verbleven te hebben op 20-jarige leeftijd (CGVS, p. 4) Vervolgens verteld hij op 3-jarige leeftijd te hebben gewerkt in Jeddah (CGVS, p.9), om even later te stellen nooit naar Jeddah te zijn geweest (CGVS, p. 11). Voorts stelt verzoeker per boot naar Soedan te hebben gereisd vanuit Ethiopie en via daar naar Libië, Italië, Frankrijk en België te zijn gereisd. Dat deze trip voorts slechts 1 week of 10 dagen duurde. (CGVS, p. 5) Dat uit het administratief dossier echter duidelijk blijkt, hetgeen verzoeker ook werd duidelijk gemaakt, dat hij met een paspoort en een visum de Schengenzone is binnen gekomen. Dat verzoeker ook flagrant tegenstrijdig stelt nooit in de Lideta-wijk te hebben gewoond, doch een vraag later stelt "Gola Mikael daar woonde ik, dat is de substad van Lideta-wijk". (CGVS, p. 17)

Dat voorts gedurende het interview meermaals duidelijk blijkt dat verzoeker kwaad, doch minstens geagiteerd is door de gang van zaken van het interview. Dat hij meermaals stelt niet langer te antwoorden en het nut van de gestelde vragen niet in te zien.

Dat uit de voortgang van het interview derhalve duidelijk kan blijken dat verzoeker geen vertrouwen heeft in de autoriteiten, te meer gelet op het gegeven dat het interview werd afgenomen middels een videoconferentie.

"UNHCR has stated: "A person who, because of his experiences, was in fear of the authorities in his own country may still feel apprehensive vis-à-vis any authority. He may therefore be afraid to speak freely and give a full and accurate account of his case.

"84 Fear or lack of trust in state authorities may explain a lack of disclosure in a preliminary⁸⁵ and/or personal interview. This has been acknowledged in international jurisprudence⁸⁶ and judicial guidance.⁸⁷"

Dit samengenomen met de duidelijke mentale en psychologische trauma's waar verzoeker heden mee kampt (stuk 3), maakt dat het gehoor op zeer onaangepaste wijze heeft plaats gevonden. Dat dit bovendien de vele verschillen en onwil van medewerking van verzoeker kan verklaren.

Dat de UNHCR hieromtrent in haar geloofwaardigheidsrapport het volgende stelt:

"Applicants for international protection are more likely than the general population⁴⁸ to have experienced traumatic events.⁴⁹ Psychological literature indicates that memories of traumatic events differ significantly from normal memories. ⁵⁰ There is ample evidence that the need to cope with traumatic experiences affects memory.⁵¹ There is also a substantial body of research that demonstrates the effects of trauma on recall and behaviour.⁵² Post-traumatic stress disorder includes symptoms of distressing re-experiences of the events, sensory encoding of the events, conscious and unconscious avoidance of memories of the event, irritability, poor concentration and other symptoms of hyper-arousal.⁵³ A person may also experience these difficulties without satisfying the full range of criteria necessary to receive a psychiatric diagnosis.⁵⁴

Those who have suffered traumatic events often display avoidance symptoms; that is, they avoid thinking and talking about the event, and/or avoid situations that might trigger a recall. ⁵⁵ This is a normal survival strategy, which would need to be suppressed to facilitate disclosure of all relevant information in an asylum interview. As such, it may be extremely difficult, very distressing and potentially detrimental for the applicant to disclose such traumatic memories. ⁵⁶ Moreover, the applicant may not even be conscious that he or she is avoiding triggers or situations that could cause traumatic memories to recur.⁵⁷ Avoidance may explain an applicant's apparent refusal to answer a question, omission of relevant information from testimony, vagueness and apparent inconsistencies if relevant facts are recalled later in the asylum process.⁵⁸ (...) International⁷⁷ and national jurisprudence, ⁷⁸ as well as judicial guidance,⁷⁹ recognizes that the need to cope with traumatic experiences affects memory. These also acknowledge the consequent impact on an applicant's testimony and behaviour. For example, the Committee against Torture has repeatedly held that complete accuracy is seldom to be expected from victims of torture: " The State party has pointed to contradictions and inconsistencies in the author's story, but the Committee considers that complete accuracy is seldom to be expected by victims of torture and that such inconsistencies as may exist in the author's presentation of the facts are not material and do not raise doubts about the general veracity of the author's claims. "80 (...)

The applicant may feel frightened, bewildered and disoriented in the alien environment. The natural disorientation one feels on engaging with an administrative or legal system in a foreign culture can cause confusion or limit recall. Moreover, the applicant may understandably feel anxious about the asylum procedure and its outcome, which may impact on his or her voice and speech patterns, his or her ability to articulate the material facts of the claim, his or her demeanour (he or she may look confused, nervous, or unconvincing), or lead to omissions and inconsistencies. ⁸² "5

Dat verzoeker zich heden in detentie bevindt is niet bevorderlijk voor zijn psychologische situatie, noch is het hierdoor mogelijk een deugdelijk psychologisch attest op te laten maken. Dat verzoeker echter een zeer lange periode heeft verbleven bij een psychologe in het kader van de opvang van het burgerplatform van het Maximiliaanpark.

Dat mevrouw R., in het kader van haar vrijwilligerswerk, doch met kennis vanuit haar beroepservaring de volgende vaststellingen heeft kunnen doen: (stuk 3)

"We hebben al verschillende keren kunnen observeren dat hij sterke emotionele reacties heeft, in tranen uitbarst en klaagt, verdriet of leed uitdrukt, en dit tegenover mensen die hem steunen en kennen (waaronder ikzelf). Hij heeft daarnaast ook reacties van terugplooiing op zichzelf of onthouding / terugtrekking. Het lijkt erop dat deze reacties naar voren komen tijdens misverstanden, pogingen om zijn ervaringen en fysieke en emotionele vermoeidheid uit te drukken, maar ook wanneer hij wordt geconfronteerd met stressvolle externe prikkels.

Als clinicus kan ik zeggen dat dit soort communicatieve en relationele houding en reactie duidelijk een expliciete uiting is van trauma's en het besef van wat 'nog steeds' met hem kan gebeuren. (...)

Wanneer hij zich in een verhoor bevindt, verliest hij zijn cognitieve en affectieve middelen en tracht hij aan deze extreme stresssituatie te ontkomen door ze te ontvluchten, zich terug te trekken of verwarring (herhaling van traumatische situaties).

Zoals hierboven uitgelegd, is de heer H. een zeer gesloten persoon, beperkt in zijn middelen van begrip en communicatie, en dit veeleer om de genoemde redenen, de angst, dan door een gebrek aan samenwerkingswilligheid. (...)

Hij heeft tijd nodig om zich herop te bouwen, vertrouwen te uiten en zijn menselijke en persoonlijke vaardigheden te tonen. "

Dat verzoeker overigens zelf de volgende symptomen naar voor brengt: hij stelt vaak zeer angstig te zijn en niet in de mogelijkheid te zijn te kunnen slapen. Dit verklaart hij doordat hij meerdere malen in detentie was geplaatst in Ethiopie, alwaar hij gefolterd werd en in mensonterende omstandigheden diende te overleven, en hij zich heden tevens in detentie bevindt, waardoor het trauma terug naar boven komt. Hij stelt zeer gemakkelijk kwaad te worden voor de minste reden. Hij stelt geen eetlust te hebben en veel dingen te vergeten, gebeurtenissen kan hij zich op bepaalde ogenblikken wel herinneren, doch kan hij zich hier niet van herinneren op een volgende ogenblik.

Dat verwerende partij derhalve onvoldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker, noch hiermee rekening heeft willen houden. Dat verwerende partij heeft nagelaten een controle te voeren naar de kwetsbaarheid van verzoeker, noch naar zijn psychologische toestand. Dat verwerende partij, ondanks het duidelijk naar voor komen van verschillende symptomen van psychologisch trauma, ervoor gekozen heeft deze elementen te negeren en te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeker. Dat dit niet kan voldoen aan de procedurele vereisten van artikel 3 EVRM en de noodzaak van een deugdelijk en rigoureuus onderzoek.

Dat verzoeker er, ondanks de vele tegenstrijdigheden, echter toch in slaagt zijn nationaliteit aannemelijk te maken door de gedane verklaringen. Verzoeker stelt immers dat zijn ouders de Eritrese nationaliteit hadden en hiervoor het nodige gedaan hadden. Verzoeker stelt onomwonden dat zij later werden gedeporteerd naar Eritrea en hier ook stierven aan een natuurlijke oorzaak.

Dat dit overigens tevens de geloofwaardigheid van zijn medewerking aan Ginbot7 kan herstellen. Verzoeker stelt onomwonden sympathie te hebben voor deze groepering omdat zij tegen de Ethiopische autoriteiten zijn. Verzoeker was kwaad op de overheidsdiensten en voelde zich op deze manier verwant met desbetreffende groepering. Om deze reden verdeelde hij pamfletten en folders.

Door zijn sympathieën met Ginbot7, werd hij drie maal gearresteerd en gedurende zijn detentie gefolterd. De eerste maal vond plaats een 5-tal jaar geleden en duurde ongeveer 7 maanden. De tweede arrestatie vond ongeveer 3 jaar geleden plaats en duurde een 4-tal maanden. De laatste arrestatie was ongeveer een jaar geleden en duurde tevens ongeveer 4 maanden. Bij deze laatste arrestatie werd hij onder borg vrijgelaten. Er werd hem gezegd dat hij 20 jaar in de gevangenis mocht verwachten indien hij zich terug zou inlaten met zijn sympathieën voor Ginbot7.

Dat het duidelijk is dat deze traumatische ervaringen verzoeker hebben getekend en hij hier heden de psychologische gevolgen voor dient te dragen.

Dat verwerende partij zich echter voornamelijk baseert op het gegeven dat verzoeker een paspoort met een visum had. Zij stelt hieromtrent het volgende:

"Daarenboven is het CGVS in het bezit van een visumdossier dat bevestigt dat u in werkelijkheid over de Ethiopische nationaliteit beschikt. U vroeg immers op 27 december 2017 een visum kortverblijf (type C) aan op de Zweedse ambassade de Addis Abeba en zou op 28 december 2017 naar Noorwegen reizen. Het visum werd aan u uitgereikt. Uit het visumdossier, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Weldegebreî Tsegaye Hagos heet, geboren werd op 09/05/1972 te Addis Abeba en over de Ethiopische nationaliteit beschikt. Het visumdossier bevat tevens uw foto en uw vingerafdrukken waardoor met zekerheid kan gesteld worden dat het om uw persoon gaat. Een kopie van uw Ethiopische paspoort (nr. EP3725073) uitgereikt op 9 oktober 2015 werd in het dossier bewaard. Hoewel u door de protection officer van het CGVS herhaaldelijk gevraagd werd of u ooit een visum aanvraagde (p. 3) en of u ooit een visum aanvraagde om te kunnen reizen naar Europa (p. 3 en 5) antwoordde u telkens ontkennend (p. 3 en 5). U stelde aanvankelijk nooit een paspoort gehad te hebben (p. 4) en later verklaarde u geen paspoort meer gehad te hebben sinds u in 1991-1992 (G.K.) een Ethiopisch paspoort werd uitgereikt dat later werd ingehouden door de Saoedische autoriteiten (p. 5). U verklaarde expliciet nadien nooit meer in het bezit te zijn geweest van een enig paspoort (p. 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS hield u vol dat u met een smokkelaar reisde (p. 5). U voegde hieraan toe niet te weten of er voor u documenten gemaakt of aangevraagd werden om te reizen (p.6) en u stelde dat de smokkelaar alles regelde (p.6).

Gevraagd of u ooit met een smokkelaar naar een ambassade of consulaat ging (p.6) repliceerde u "nooit" (p.6). herhaaldelijk gevraagd of uw vingerafdrukken ooit ergens genomen werden (p. 6) verklaarde u telkens dat uw vingerafdrukken enkel genomen werden in België (p.6 en 25). Wanneer u geconfronteerd wordt en de protection officer u opwerpt "Uit uw visumaanvraag gedaan in december 2017 blijkt dat u in Ethiopie over een paspoort (nr. EP3725073) beschikte dat uitgereikt werd op 9

oktober 2015? " (p. 25) repliceert u slechts dat uw vingerafdrukken enkel in België genomen werden en nooit elders (p. 25). "

Dat verzoeker echter in het bezit was van een paspoort dat werd gebaseerd op een valse identiteit en een vals feeder document.

Dit blijkt in eerste instantie uit de verklaringen van verzoeker gedurende zijn gehoor:

"Moest u documenten tonen om het paspoort te krijgen?

Ik kreeg mijn paspoort zonder documenten voor te leggen. " (CGVS, p. 7)

"Wat is uw naam?

D. M., dat vertelde ik u al vele keren. " (CGVS, p.11)

"Maar het was een identiteitskaart voor Ethiopische staatsburgers?

We hadden geen identiteitskaart omdat we Eritreeër waren dus betaalden voor de Ethiopische identiteitskaart. (...)

Volgens uw dossier hier is uw naam W. T. H.?

Ik veranderde mijn naam via het agentschap, dat zei ik eerder.

Uw echte naam?

D. M.

Wanneer er hoe werd u dan W. T. H.?

Toen ik naar België kwam veranderde ik mijn naam via de agentschappen.

Wat bedoeld u precies?

Ik moest mijn naam veranderen.

Wat bedoelde u met agentschappen?

Ik zei dat ik mijn naam veranderde en de autoriteiten accepteerden dat Wat bedoelt u?

Dat zijn agentschappen die voor de overheid werken, ze werken voor de autoriteiten, het zijn overheidsbedrijven in Ethiopië

Wie besloot dat uw naam gewijzigd moest worden en waarom?

De smokkelaar (...)

U zei eerder gehuwd te zijn met S. G. A.?

Dat heb ik nooit gezegd, ik ben christen, wij liegen niet, ik zei dit nooit, het is beter dat u mijn geen vragen meer stelt" (CGVS, p. 14 -17)

"werkte u ooit kunstensector?

Ik schilderde enkel muren.

Deed u theater of drama?

Ja, ik werkte in het theater, 3 dagen inviteerden mijn vrienden mij en ik werkte als presentator

Wanneer was dit?

Lang geleden " (CGVS, p. 18)

Dat verwerende partij uit deze informatie reeds had kunnen afleiden dat verzoeker reisde middels een smokkelaar en niet zelf voor zijn visum, noch voor zijn paspoort zorgde. Verzoeker stelt immers duidelijk te hebben betaald voor een Ethiopisch identiteitsbewijs, zijn naam te hebben gewijzigd voor zijn tocht naar België op aanwijzing van de smokkelaar en geheel niets met kunst, noch drama te maken te hebben.

Dat verwerende partij een proprio motu onderzoek diende te voeren naar de waarachtigheid van het paspoort. Dat het immers zeer vaak voorkomt dat identiteitsbewijzen in Ethiopie vervalst worden. (stuk 4) "The phenomenon of document forgery in Ethiopia and Eritrea presents certain common traits. Both countries have no unified document templates at the national level, leaving the choice of document format to the lowest administrative level, kebele in Ethiopia and kebabi in Eritrea respectively. This creates a degree of vagrancy that is conducive to document forgery. In both countries, an ID document or certificate can be issued on the mere basis of witnesses' statements, thus leading to genuine documents with false data. Bribery in exchange for documents is reported in both countries. "

Dat zij op basis van deze informatie, tevens had moeten beslissen een controle uit te voeren naar het visumdossier van verzoeker. Hieruit kan immers uit de volgende discrepanties blijken dat een en ander geheel vervalst is: verzoeker zou een acteur zijn die deel heeft genomen aan een "renewed television program Yemaleda Kokeboch" hetgeen een zeer gekend televisieformat is in Ethiopie.

Van de deelname van ene Tsegaye Hagos is echter niets terug te vinden op internet. In een ander schrijven in het visumdossier wordt gesteld dat verzoeker een "main and supporting actor" was in vele stukken, doch ook hier is geen enkel spoor van terug te vinden op het internet. Vervolgens is ook van de achterliggende organisaties geen spoor op het internet, (stuk 5)

Dat tenslotte een huwelijksakte werd voorgelegd, maar verzoeker nog nooit van de naam van zijn vermeende echtgenote gehoord had, moet tevens een belletje doen rinkelen.

Dat verwerende partij zich derhalve blind laat leiden door de onfeilbaarheid van het VIS-systeem, doch na een deugdelijk en rigoureuus onderzoek duidelijk had kunnen afleiden dat verzoeker wel degelijk geloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit.

Dat verwerende partij er tenslotte aan voorbij gaat dat verzoeker zijn land van gewoonlijke verblijfplaats op illegale wijze heeft verlaten, hetgeen tevens zorgt voor een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Ethiopie, dan wel Eritrea.

De Ethiopische immigratiewetten zijn immers zeer duidelijk in hun bewoordingen. Haar artikel 20 stelt dat :

« Unless higher penalties are provided for in the Penal Code:

(a) any person who enters or leaves Ethiopia in violation of the provisions of Article 3 or 6 of this Proclamation or who is an accomplice is punishable with imprisonment not exceeding three years or a fine not exceeding ten thousand Birr or both;

(b) without prejudice to the provisions of Article 14 of this Proclamation, a foreigner who lives in Ethiopia without having a valid residence permit or any person who assist such foreigner to stay or live in Ethiopia knowing that the foreigner is required to have a residence permit is punishable with imprisonment not exceeding three years or a fine not exceeding ten thousand Birr or both. (,.)»

Het artikel 6, betreffende het verlaten van het land stelt dat:

« A person departing from Ethiopia shall possess:

- 1. a valid travel document;*
- 2. unless otherwise permitted an entry visa which will enable him to enter the country of destination;*
- and*
- 3. a health certificate, as may be necessary. »*

Bij een terugkeer naar Ethiopie riskeert verzoeker derhalve tevens aangehouden en in detentie geplaatst te worden op basis van deze bepalingen. Deze straffen kunnen oplopen tot 3 jaar.

Om deze reden diende verwerende partij dan ook de detentieomstandigheden in Ethiopie onder de loep te nemen. Nergens uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat zij hier enig onderzoek naar gevoerd heeft. Verschillende landenrapporten zijn echter eenduidig omtrent de detentieomstandigheden: het betreft een onmenselijke en vernederende behandeling.

'Although the constitution prohibits such practices (torture and other cruel, inhuman, or degrading treatment or punishment), there were reports that security officials tortured and otherwise abused detainees. (...)

It also found that detainees in several detention centers experienced inhuman treatment including beatings/whippings, forced physical exercises, and denial of food. Authorities forced detainees in Awash Arba to walk barefoot and sit exposed to the sun for three consecutive days.

Multiple sources reported general mistreatment of detainees at official detention centers, unofficial detention centers, police stations, and in Kilinto federal prison. Interrogators administered beatings and electric shocks to extract information and confessions from detainees. Police investigators used physical and psychological abuse to extract confessions in Maekelawi, the federal crime investigation center in Addis Ababa that often held high-profile political prisoners. Authorities restricted access by diplomats and NGOs to Maekelawi; some NGOs reported limited access.

Prison and pretrial detention center conditions remained harsh and in some cases life threatening. There were reports that authorities physically abused prisoners in detention centers, military facilities, and police stations. Problems included gross overcrowding and inadequate food, water, sanitation, and medical care (...). "

« 3.3.4 Prison/detention conditions

According to USDOS, prison and detention centre conditions were harsh and in some cases life threatening. Detainees were tortured and medical attention was insufficient in some cases. (...)

USDOS reports that on average, detainees received nine birr [€ 0.04] per person per day for water, food and healthcare, but this differed throughout the country. This was sometimes supplemented by family members bringing food or people buying things from local vendors. There were reports that prison officials prevented some detainees from receiving food from their families. In federal prisons, medical care was unreliable. In regional prisons, it was practically absent.

Sanitary conditions were bad due to both a lack of sanitary services and a shortage of water. Prisons and detention centres were severely overcrowded.

AI notes that some detention conditions amounted to torture, such as detaining people underground without light, shackled and in prolonged solitary confinement.

In a 2014 report about human rights violations by security forces against actual or suspected dissenters in Oromia region, AI states that accounts of former detainees interviewed by AI demonstrate that détention conditions in régional and fédéral police stations, régional and fédéral prisons, military camps and other unofficial places of detention violate international law and national and international standards. Overcrowding was often so severe that detainees could not sleep simultaneously, due to a lack of space on the floor. In several locations there were underground cells. Food was insufficient and of poor quality, and many former detainees reported they received little drinking water. Many detainees reported that the water they did receive was dirty and unsafe. In both official and unofficial detention centres, adequate access to toilet facilities was denied. There were cases of death in detention reported to AI. These deaths were reported to be the result of poor detention conditions, torture and lack of medical assistance. »

Uit bovenstaande kan derhalve duidelijk blijken dat verwerende partij geenszins een deugdelijk en rigoureuus onderzoek heeft gevoerd naar de risico's voor een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijke verblijfplaats.

Om een deugdelijk en rigoureuus onderzoek te voeren had verwerende partij een beslissing moeten nemen op basis van alle gegevens in voorliggend dossier die zij wist, of redelijkerwijs had moeten weten. Dit op basis van de verklaringen van verzoeker en de beschikbare landeninformatie van het land van herkomst van verzoeker. Indien de situatie dit vereist, dienen de bevoegde instanties ambtshalve bijkomend onderzoek uit te voeren naar bepaalde situaties, onder meer naar het kwetsbare profiel van verzoeker en naar zijn individuele situatie.

In voorliggend dossier heeft verwerende partij zich beperkt tot het minimaliseren van de verklaringen van verzoeker, zij betwist de geloofwaardigheid van verzoeker op basis van haar buikgevoel en voert een controle op basis van informatie verkregen uit een onaangepast gehoor, in plaats van een deugdelijke en diepgaande controle uit te voeren naar de kwetsbare en persoonlijke situatie van verzoeker. Op elk ogenblik van het onderzoek heeft zij nagelaten de grieven van verzoeker op een rigoureuze wijze te onderzoeken.

Dat overigens een vervolging die in het verleden plaats vond ervoor zorgt dat verwerende partij alle twijfel op een schending van artikel 3 EVRM dient weg te nemen. Zij heeft nagelaten dit te doen.

Uit deze uiteenzetting blijkt manifest dat het CGVS nagelaten heeft de asielaanvraag van verzoeker inhoudelijk te onderzoeken. Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing derhalve artikel 3 EVRM."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep legt verzoeker volgende stukken neer:

- "2. Beslissing tot vasthouding*
- 3. Schrijven N. R.*
- 4. Rapport asylos*
- 5. Zoekresultaten google".*

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker toont geenszins aan dat verdere vragen over zijn profiel een ander licht kunnen werpen op de motieven die de bestreden beslissing schragen. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker geen enkele ernstige medewerking wenste te verlenen om zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Verzoeker verklaarde overigens op een gegeven moment, waarbij hij werd geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen, (i) dat hij christen is, (ii) dat hij niet liegt, (iii) dat hij zijn eigen verklaringen ontkent en (iv) dat het beter is dat hem geen vragen meer worden gesteld (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 17). Van bij het begin van het persoonlijk onderhoud blijkt verzoeker al aan te geven dat hij geen enkele betrouwbare verklaring zal afleggen. Hij ontkent immers dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en lacht met de vraag dat hij impliciet wel dergelijk onderzoek heeft gewenst (*Ibid.*, p. 3). Een dergelijke houding ondergraaft de ernst van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming. Indien verzoeker daarenboven werkelijk meende dat zijn scholing en zijn culturele achtergrond alsnog de bestreden beslissing in een ander daglicht konden plaatsen, dan had hij deze elementen zo spoedig mogelijk ter kennis gebracht, maar dit is nog steeds niet gebeurd.

Verzoekers argument dat hij geen verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen, omwille van het gebrek aan vertrouwen, klemmt met zijn verklaringen toen hem ernaar werd gevraagd. Hij stelde enkel dat hij hoorde dat hij in België geen verblijfsvergunning kan krijgen, dat het te lang duurt om een verblijfsvergunning te krijgen en dat hij gewoon een verblijfsvergunning wil (*Ibid.*, p. 3). Op basis van de stukken van het administratief dossier zoals dit voorlag op het ogenblik van de bestreden beslissing, kan geenszins enig element van kwetsbaarheid blijken. Op 31 juli 2018 wordt vermeld dat verzoeker niet kwam voor zijn interview en dat hij niet wou meewerken aan zijn verzoek om internationale bescherming, zodat slechts kan worden vastgesteld dat verzoeker de vragenlijst niet heeft beantwoord. Dit verhindert niet dat de procedure verder wordt behandeld overeenkomstig artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet of belet de commissaris-generaal niet om een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming (artikel 48/9, § 6, van de Vreemdelingenwet). Het psychologisch attest van 4 september 2018 van N. Reyman bevat verder geen concrete overtuigende elementen die de trauma's die verzoeker heeft beleefd kunnen hardmaken, nu het attest uitdrukkelijk vermeldt dat verzoeker niet veel vertelde over zijn ervaringen. Er is sprake van zijn sterke angst terug te moeten keren en te lijden onder straf of zelfs de dood, maar dergelijke vage en algemene beweringen volstaan in zijn geval niet om een nood aan bescherming aannemelijk te maken.

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat de flagrante tegenstrijdigheden in zijn verklaringen het gevolg zijn van zijn gebrek aan vertrouwen in de asielinstanties en het gebruik van een videoconferentie om het persoonlijk onderhoud te organiseren. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dit de vele tegenstrijdigheden en gebrek aan medewerking niet verklaren. De bestreden beslissing blijkt voldoende rekening te houden met de individuele situatie van verzoeker, minstens maakt verzoeker het omgekeerde niet concreet aannemelijk. De loutere volharding in een bepaalde versie van zijn afgelegde verklaringen dat (i) hij er toch in slaagt zijn nationaliteit aannemelijk te maken, (ii) hij door zijn sympathie voor Ginbot7 drie maal werd gearresteerd en gedurende zijn detentie werd gefolterd, (iii) traumatische ervaringen hem hebben getekend en hij hier heden de psychologische gevolgen van draagt, (iv) hij in het bezit was van een paspoort dat werd gemaakt op basis van een valse identiteit en een vals "feeder" document, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de resultaten van een onderzoek in het visuminformatiesysteem (VIS) aangeven dat verzoeker de Ethiopische nationaliteit heeft. Op basis van vingerafdrukken werd overeenstemming gevonden met T.H.W. geboren op 9 mei 1972 die de Ethiopische nationaliteit heeft.

Verzoeker stelt dat hij de Ethiopische nationaliteit heeft en stelt, onder verwijzing naar algemene informatie over mogelijke valse documenten in Ethiopië, dat het paspoort vals is in die mate dat het document een echt paspoort is maar verkregen op basis van documenten die hem niet toebehoren.

Het VIS wordt uitgewerkt in de verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf (VIS-verordening). De Raad wijst erop dat één van de doelstellingen van het VIS is om bij te dragen tot de identificatie van personen die niet of niet meer voldoen aan de voorwaarden voor binnenkomst, verblijf of vestiging op het grondgebied van de lidstaten (artikel 2). Teneinde een betrouwbare verificatie en identificatie van visumaanvragers mogelijk te maken, moeten biometrische gegevens in het VIS worden verwerkt.

Daarenboven bepaalt de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode) onder meer dat de aanvrager in persoon moet verschijnen, een reisdocument voorleggen, de afname van vingerafdrukken toestaan bij een eerste aanvraag en dat de aanvrager de nodige documenten moet voorleggen om het doel van de reis te staven, het voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het visum en zijn bestaansmiddelen te staven.

Uit het VIS blijkt inderdaad dat de vingerafdrukken van verzoeker overeenstemmen met de persoon genaamd T.H.W. Deze persoon heeft een visum aangevraagd voor Zweden en dit visum werd op 27 december 2017 door de Zweedse autoriteiten toegekend. Het betrof een Schengenvisum voor een verblijf van 8 dagen. Bijgevolg werd bij de afgifte van het visum door de Zweedse autoriteiten het paspoort grondig op zijn echtheid gecontroleerd. Gelet op het gegeven dat de Visumcode bepaalt dat de aanvrager van een Schengenvisum zich in persoon moet aanbieden, en de afname van vingerafdrukken moet toestaan bij een eerste aanvraag, is het voorts niet aannemelijk dat verzoeker zo maar gebruik heeft kunnen maken van een vals of vervalst paspoort om een Schengenvisum van de Zweedse autoriteiten te bekomen. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat voormeld paspoort vals is, zonder hiervan enig begin van bewijs bij te brengen. Tot slot kan verzoeker niet worden bijgetreden dat het feit dat de eerste tien zoekresultaten van google.be geen nuttige referentie opleveren voor bepaalde zoekopdrachten, die bovendien niet gesteund zijn op verzoekers naam, een indicatie zijn voor het gebruik van een vervalst paspoort. Ook het feit dat verzoeker geen blijk van erkenning gaf van de naam van de zijn echtgenote, zoals vermeld op het huwelijksattest, bevestigt slechts nogmaals verzoekers gebrek aan medewerking.

De bestreden beslissing wordt bijgevolg overgenomen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient opgemerkt te worden dat u er tijdens uw gehoor voor het CGVS niet in slaagt uw beweerde Eritrese nationaliteit en herkomst uit Assab aannemelijk te maken.

Zo verklaarde u voor het CGVS Daniel Mekonnen te heten en op een u onbekende dag in januari of februari 1989 (G.K.) [Thir 1981 (E.K.)] geboren werd te Assab (zie notities van persoonlijk onderhoud CGVS dd. 17 augustus 2018, p. 7-8). U verklaarde dat u op 3 of 4-jarige leeftijd met uw ouders naar Addis Ababa verhuisde (CGVS, p. 8). U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten en nooit andere nationaliteiten gehad te hebben (p. 7). Echter, u maakte in de loop van uw persoonlijk onderhoud gewag van het feit dat u in 1991-1992 (G.K.) [1984 (E.K.)] toen u in Addis Ababa woonde een Ethiopisch paspoort verkreeg dat uitgereikt werd door een agentschap van de Ethiopische autoriteiten dat officieel gemachtigd is om paspoorten uit te reiken (p. 7). Aangezien u in 1989 (G.K.) geboren werd in Assab (op dat moment nog toebehorende aan Ethiopië) en u zich vóór de Eritrese onafhankelijkheid reeds in Addis Ababa vestigde – in 1991-1992 verkreeg u een Ethiopisch paspoort – kan gesteld worden dat u hoe dan ook aanvankelijk over de Ethiopische nationaliteit beschikte.

U verklaarde dat u op het moment van de Eritrese onafhankelijkheid 18 of 19 jaar oud was – hoewel dit ingaat tegen uw bewering geboren te zijn in 1989 (G.K) – en op 18-jarige leeftijd een Ethiopische identiteitskaart had gekregen van de Ethiopische autoriteiten (p. 14). Gevraagd “Ondernam u ooit stappen om Eritreeër te worden? U werd immers geboren als Ethiopiër en woonde tijdens de onafhankelijkheid in Addis?” (p. 13), “U werd geboren als Ethiopiër? Vroeg u ooit de Eritrese nationaliteit aan? Nam u deel aan een referendum?” (p. 13), “Ondernam u persoonlijk stappen om uw Ethiopische nationaliteit om te wisselen naar de Eritrese nationaliteit?” (p. 14) en “Maar u werd geboren als Ethiopiër? Deed u iets om de Eritrese nationaliteit te bekomen na het ontstaan van het land Eritrea? Indien u niets deed blijft u gewoon Ethiopiër?” (p. 14) antwoordde u uiteindelijk dat u niets deed en geen stappen ondernam. U voegde er aan toe dat u in Ethiopië bleef en de Eritrese nationaliteit niet aanvroeg (p. 14). Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt echter dat wie na 1992 (G.K) de Eritrese nationaliteit wilde gebruiken, in 1993 (G.K.) aan het Eritrese onafhankelijkheidsreferendum moest deelnemen en daarvoor een Eritrees identiteitsbewijs ontving. Aangezien u klaarblijkelijk niet deelnam aan het referendum en evenmin ooit over documenten beschikt die uw Eritrese nationaliteit kunnen aantonen (p. 13) dient aangenomen te worden dat u op geen enkel moment over de Eritrese nationaliteit beschikt heeft. Hieruit vloeit voort dat u sinds uw geboorte over de Ethiopische nationaliteit beschikt en deze Ethiopische nationaliteit nooit verloren heeft. Op een bepaald moment tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaarde u dat u toen u het Ethiopisch paspoort verkreeg Eritrea reeds een apart land was (p. 7). Gevraagd “Indien Eritrea al onafhankelijk was, hoe komt het dat u een Ethiopisch paspoort verkreeg?” (p. 7) repliceerde u dat u in Ethiopië woonde en van het agentschap een Ethiopisch paspoort kreeg (p. 7). Wat er ook van zij, u beschikte over de Ethiopische nationaliteit en heeft deze nooit verloren zoals blijkt uit het voorgaande.

Aangezien u bleef volharden dat u over de Eritrese nationaliteit beschikt, geboren werd in Assab en uw ouders na hun deportatie begin 2005 (G.K.) [midden 1997 (E.K.)] van Ethiopië naar Eritrea zich wederom vestigden in Assab omdat ze daar een huis hadden (p. 9 en 13) werden u enkel vragen gesteld over Eritrea en Assab. Gevraagd wat u weet over Assab wierp u echter op dat u als kind verhuisde en geen herinneringen hebt (p. 12). Opnieuw gevraagd “Wat kunt u mij vertellen over Assab en Eritrea” (p. 13) hield u vol dat u niets weet want dat u kind was toen u vertrok (p. 13). Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over Assab kwam u niet verder dan te stellen dat er een wijk is die Dekemhare heet en een school die Andanet heet (p. 13). U voegde hier aan toe niet meer te weten (p. 13). Uw zeer povere kennis over Assab en Eritrea – rekening houdend met de jonge leeftijd waarop u beweerde Eritrea te hebben verlaten – volstaat niet om enige band aan te tonen met Eritrea. Temeer u verklaarde dat uw ouders na hun deportatie gedurende 4 of 5 jaar in Assab woonden alvorens ze daar stierven (p. 12) is het merkwaardig dat u klaarblijkelijk geen enkele noemenswaardige interesse in Assab en Eritrea vertoonde.

Bovenstaande vaststellingen leiden er in ieder geval toe te kunnen stellen dat u er niet in slaagt uw beweerde verblijf in Eritrea noch uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken, en dit noch via officiële documenten, noch via uw verklaringen tijdens het gehoor.

Daarenboven is het CGVS in het bezit van een visumdossier dat bevestigt dat u in werkelijkheid over de Ethiopische nationaliteit beschikt. U vroeg immers op 27 december 2017 een visum kort verblijf (type C) aan op de Zweedse ambassade in Addis Ababa en zou op 28 december 2017 naar Noorwegen reizen. Het visum werd aan u uitgereikt. Uit het visumdossier, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat u Weldegebrel Tsegaye Hagos heet, geboren werd op 09/05/1972 te Addis Abba en over de Ethiopische nationaliteit beschikt. Het visumdossier bevat tevens uw foto en uw vingerafdrukken waardoor met zekerheid kan gesteld worden dat het om uw persoon gaat. Een kopie van uw Ethiopisch paspoort (nr. EP3725073) uitgereikt op 9 oktober 2015 werd in het dossier bewaard. Hoewel u door de protection officer van het CGVS herhaaldelijk gevraagd werd of u ooit een visum aanvroeg (p. 3) en of u ooit een visum aanvroeg om te kunnen reizen naar Europa (p. 3 en 5) antwoordde u telkens ontkennend (p. 3 en 5). U stelde aanvankelijk nooit een paspoort gehad te hebben (p. 4) en later verklaarde u geen paspoort meer gehad te hebben sinds u in 1991-1992 (G.K) een Ethiopisch paspoort werd uitgereikt dat later werd ingehouden door de Saoedische autoriteiten (p. 5). U verklaarde expliciet nadien nooit meer in het bezit te zijn geweest van een enig paspoort (p. 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS hield u vol dat u met een smokkelaar reisde (p. 5). U voegde hier aan toe niet te weten of er voor u documenten gemaakt of aangevraagd werden om te reizen (p. 6) en u stelde dat de smokkelaar alles regelde (p. 6). Gevraagd of u ooit met een smokkelaar naar een ambassade of consulaat ging (p. 6) repliceerde u “nooit” (p. 6). Herhaaldelijk gevraagd of uw vingerafdrukken ooit ergens genomen werden (p. 6) verklaarde u telkens dat uw vingerafdrukken enkel genomen werden in België (p. 6 en 25).

Wanneer u geconfronteerd wordt en de protection officer u opwerpt "Uit uw visumaanvraag gedaan in december 2017 blijkt dat u in Ethiopië over een paspoort (nr. EP3725073) beschikte dat uitgereikt werd op 9 oktober 2015?" (p. 25) repliceert u slechts dat uw vingerafdrukken enkel in België genomen werden en nooit elders (p. 25). Er kan slechts vastgesteld worden dat u bedrieglijke verklaringen aflegde voor de Belgische autoriteiten wat betreft uw identiteit, nationaliteit en reismotieven en dat u zelfs na confrontatie met het visumdossier dat uw foto en vingerafdrukken bevat weigert uw werkelijke identiteit, nationaliteit en reismotieven te onthullen.

Aldus kan geconcludeerd worden dat u geen vrees voor vervolging koestert ten opzichte van Eritrea.

Aan uw beweerde activiteiten voor de politieke partij Ginbot 7 kan evenmin geloof gehecht worden. Uw verklaringen over uw politieke engagement en uw politieke activiteiten zijn immers dermate vaag en oppervlakkig dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Eveneens laat uw algemene kennis over de partij te wensen over.

Zo verklaarde u dat u 5 of 6 jaar geleden lid werd van de politieke partij Ginbot 7 (p. 19) en in het bezit werd gesteld van een lidkaart (p. 21). U verklaarde de partij te steunen, pamfletten uitgedeeld te hebben en mensen gemobiliseerd te hebben (p. 18). In totaal had u 5 tot 6 keer activiteiten voor de partij (p. 20). Omwille van uw activiteiten voor Ginbot 7 zou u meer dan 100 keer gearresteerd geweest zijn door de Ethiopische autoriteiten (p. 24) waarna u ontsnapte uit de gevangenis en vervolgens uit de rechtbank (p. 17). Gevraagd waarom de politieke partij precies Ginbot 7 heet verklaart u dit niet te weten (p. 19). Nochtans blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de naam Ginbot 7 verwijst naar 15 mei 2005, de dag waarop verkiezingen gehouden werden in het land en die gepaard gingen met beweerde fraude en leidden tot protesten met 200 doden. De vaststelling dat u niet eens kan verklaren waarom de partij Ginbot 7 heet doet reeds ernstige afbreuk aan het door u beweerde lidmaatschap van de partij. Gevraagd naar uw persoonlijke beweegredenen om lid te worden van deze buiten de wet gestelde politieke partij verklaarde u slechts dat ze van plan zijn om het regime omver te werpen (p. 19) en de macht te grijpen (p. 19). Herhaaldelijk gevraagd naar uw persoonlijke motivatie om gekant te zijn tegen de regering en Ginbot 7 aan te hangen (p. 19 en 22) hulde u zich in vage bewoordingen en stelde u dat u een wens had om deel te nemen in deze partij (p. 19), dat u in de pers hoorde over hen (p. 19), dat u een speech hoorde en wilde meedoen (p. 22), dat u gekant bent tegen de regering omdat uw partij dat ook is (p. 22) en dat u gewoon deed wat de partij vroeg (p. 22). Opnieuw gevraagd waarom u gekant bent tegen de regering en waarom u lid werd van een oppositiepartij (p. 22) kwam u wederom niet verder dan te stellen dat u lid wilde zijn van de partij en deed wat u opgedragen werd (p. 22) en tegen de regering bent omdat uw partij dat is (p. 22) en u hen volgde (p. 22). U kon aldus geenszins verwoorden waarom u persoonlijk besloot lid te worden van een buiten de wet gestelde politieke partij die door de autoriteiten bestempeld wordt als een terroristische organisatie. Het is bijzonder merkwaardig dat u 4 of 5 jaar geleden lid zou zijn geworden van een organisatie die in 2011 als terroristisch werd gecategoriseerd door de Ethiopische autoriteiten zonder in detail uw persoonlijke motivatie te kunnen toelichten. U beweerde verder dat Ginbot 7 in de pers bekend maakte wat ze wilden bereiken (p. 19).

Gevraagd naar de inhoud van de speechen in de media verklaarde u het niet meer te weten en niet gelet te hebben op de inhoud van de speech (p. 22). Wanneer u gevraagd werd of zij nog andere plannen hadden - dan de macht grijpen en het regime omver werpen - verklaarde u van niet (p. 19). Gevraagd hoe Ginbot 7 deze plannen concreet wil bereiken (p. 19) kwam u niet verder dan te stellen dat u hun precieze plannen niet kende en dat u gewoon mensen mobiliseerde op hun vraag (p. 19). Gevraagd wat Ginbot 7 wil doen als ze aan de macht zouden komen repliceerde u kort "Dat zullen we zien in de toekomst" (p. 19). Gevraagd naar het precieze partijprogramma kwam u niet verder dan te stellen dat ze het land willen ontwikkelen en dat u niets weet over hun programmapunten (p. 19). U kon evenmin uitleggen hoe ze desgevallend het land concreet zouden willen ontwikkelen (p. 19).

Gevraagd hoe u persoonlijk mensen mobiliseerde en met welke argumenten u hen overtuigde (p. 20) verklaarde u dat u hen pamfletten volgeschreven met informatie overhandigde (p. 20). Gevraagd naar de inhoud van de pamfletten bleef u het antwoord schuldig (p. 20). U verklaarde dat de partij Ginbot 7 misschien een symbool heeft maar dat u het vergat (p. 21). U verklaarde voorts niet te weten of Ginbot 7 allianties heeft met andere partijen (p. 23) hoewel uit landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat zij een alliantie sloten met Afar People's Party en Ethiopian Movement for Unity and Justice. U kon evenmin met zekerheid toelichten wanneer Ginbot 7 werd opgericht en u verklaarde in dit verband "Meer dan 10 jaar [geleden] ik ben niet zeker" (p. 23-24). Hoewel u verklaarde dat u in de pers hoorde over arrestaties van (belangrijke) leden (p. 24) kon u niet preciseren wie gearresteerd werd noch wanneer en waarom zij gearresteerd werden (p. 24).

Gevraagd wanneer Ginbot 7 een verboden partij werd kon u niet antwoorden (p. 24). U kon voorts geen enkele andere legale noch illegale politieke partij in Ethiopië opnoemen (p. 24) hetgeen uw beweerde politieke interesse toch danig ondermijnt.

Aangezien uw lidmaatschap van de politieke partij Ginbot 7 in het geheel niet geloofwaardig is kan aan de door u beweerde persoonlijke vervolgingsfeiten uitgaande van de Ethiopische autoriteiten die hieruit voortvloeiden – uw arrestaties – evenmin geloof gehecht worden.

Aldus kan geconcludeerd worden dat u evenmin een vrees voor vervolging koestert ten opzichte van Ethiopië.

Bovendien dient rekening gehouden te worden met de vaststelling dat u op 31 juli 2018 nog verklaarde geen asiel (i.e. internationale bescherming) te willen en niet te willen meewerken (Interne nota/Telefonische mededeling DVZ dd. 31 juli 2018, Volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling gevoerd werd in het kader van het hoorrecht Centrum Merksplas DVZ dd. 12 juli 2018 en persoonlijk onderhoud CGVS dd. 17 augustus 2018, p. 3). U verklaart hierover dat u hoorde dat het lang duurt eer je in België een verblijfsvergunning krijgt (p. 3) en dat u het plan had om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan (p. 3). Hiermee overtuigt u niet. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom zijn land verlaat, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen.

Wat betreft de opmerkingen van uw advocate waarbij zij stelt dat door het systeem van de videoconferentie niet alles goed over kwam voor haar (p. 26) en ze de vertalingen niet hoorde (p. 26) kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. Ten eerste werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud duidelijk gevraagd of u de interviewer duidelijk verstond (p. 2) en of u de interviewer duidelijk kon zien (p. 2). U antwoordde bevestigend op beide vragen (p. 2). Vervolgens werd u tot tweemaal toe gezegd dat indien zich problemen voordoen met beeld en/of geluid u dit onmiddellijk moest melden (p. 2). U verklaarde zich akkoord (p. 2). In de loop van het persoonlijke onderhoud maakte u op geen enkel moment gewag van enige communicatieproblemen en uit de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen evenmin communicatieproblemen blijken. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u tot slot expliciet gevraagd of u de vragen van de interviewer begreep (p. 25) en of u de tolk begreep (p. 25) waarop u telkens bevestigend antwoordde (p. 25). Aldus kunnen de door uw advocate aangehaalde auditieve problemen met betrekking van het systeem van videoconferentie niet weerhouden worden.”

Met een algemene toelichting van verzoekers advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 26) en in het verzoekschrift toont verzoeker niet aan dat hij in Ethiopië het risico loopt om gedetineerd te worden in mensonwaardige omstandigheden en aldus aan een onmenselijke dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM te worden onderworpen. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij op illegale wijze Ethiopië heeft verlaten. De verwijzing naar algemene informatie over de systematische praktijk van vernederende en mensonwaardige behandeling omwille van de detentieomstandigheden in Ethiopië, kan verzoeker in zijn geval dan ook niet dienstig invoeren.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker komt niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien deze geen ernstige schade inhouden overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat er echter geen concrete elementen voorhanden zijn die wijzen op een dergelijk risico.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Ethiopië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP